

mere ville kunne sælges i hine Lande, for Fremtiden i stor Mængde ville søge hertil, naar de kunne indføres her i Landet uden Hindringer, og dette vil sikkert i betydelig Grad kunne hemme og ståde den hæderlige og reelle Handel og bringe Køberne store Tab og Skuffelser.

Medens Flertallet af ovennævnte Grunde anbefaler det foreliggende Lovforslag som velegnet til at raade Bod paa disse Ulemper, har det haft nogen Betænkelse ved fuldt ud at slutte sig til Bestemmelsen i Lovforslagets § 1, der foreskriver det som en Pligt for enhver Sælger af et Parti af en vis Størrelse af de omhandlede Varer at stille udstede et Dokument, indeholdende Garantier for Varens Egthed og Godhed. Denne Betænkelse gælder dog ikke Handelen med Gødningss- og Foderstoffer. Her skønner Flertallet ikke rettere, end at det vil være nødvendigt, hvis Lovforslaget overhovedet skal faa nogen Betydning, at det paalægges Sælgeren som en Pligt altid, naar Salget er af en vis Minimumsstørrelse, at udstede et Garantibevis, indeholdende Oplysninger om Varens Egthed og Indhold af Værdistoffer. Man indrømmer, at dette maasse nok vil kunne forvolde Sælgeren nogen Vanskelighed og give lidt Besvær, men man anser de derved opnaaede Fordele for at være af en saa overvejende Betydning, at de langt overgaa Vanskelighederne, der forarsages derved, hvilke rimeligvis hurtig ville forsvinde, naar Sagen først er sat i System.

Underledes forholder det sig med Handelen med Sædekorn og særlig med Markfrø. Denne foregaar nemlig i Almindelighed i en saa kort Tidsperiode, og hver enkelt Køber anskaffer saa mange forskellige Sorter, at det maasse til Tider vilde blive et ret uoverkommeligt Arbejde at udstede Garantidokumenter, ligesom det vilde kunne staa Sælgeren store Vanskeligheder og Tidsspilde. Flertallet har derfor ment, at man her af praktiske Hensyn ikke kan følge Lovforslaget fuldt ud, men foreslaar, at der for disse Varers Vedkommende gøres en Undtagelse saaledes, at medens Reglen er, at Garantibevis skal ud-

stedes, kan Sælgeren fritages herfor, naar Køberen skriftlig giver Afkald derpaa.

Udvalgets Medlemmer, Knudsgaard og Tolderlund, dele ikke Flertallets Syn paa det foreliggende Lovforslag. Vi anse det for heldigt, at der for Handel med Gødningss- og Foderstoffer træffes Foranstaltninger til at hindre Misbrug, som utvivlsomt gaa i Svang; hvad derimod Handelen med Foderstoffer, Sædekorn og Markfrø angaar, saa kunne vi ikke erkende, at der foreligger Nødvendighed for at lovgive paa disse Omraader. Handelen med Foderstoffer er efter Vedtagelsen af de disse Varer vedrørende Sluttedler ordnet saaledes, at den drives paa fuld forsvarelig Maade; og Handelen med Markfrø har alt i en længere Mærce ved Undersøgelser og Analyser været saaledes kontrolleret, at Forbrugernes kunne føle sig fuldstændig betryggede. Vi se ingen Grund til, at der ved Lovforslagets Bestemmelser skal gribes forstyrrende ind i det Frivilligheds Forhold, der hidtil har bestaaet mellem Køber og Sælger, ved at paalægge den sidste saadanne Forpligtelser, som utvivlsomt blive hemmende og generende for Handelens Udvikling paa disse Omraader, og som i mange Tilfælde ville foranledige den samvittighedsfulde Købmand til at trække sig tilbage fra Forretning med de omhandlede Varer, hvad der næppe bliver til Gavn for Forbrugernes og mulig vil have en modsat Virkning af den, som Lovforslaget tilsigter.

Da disse vore Ansuelser ikke have fundet Tilslutning i Udvalget, er vor Bestræbelse under Udvalgsbehandlingen gaaet ud paa dels at ændre Forslagets Bestemmelser om Gødningshandelen derhen, at disse virkelig kunne ventes at ramme de Misbrug, der gaa i Svang, dels at forandre Forslagets Regler for Handel med Foderstoffer og Markfrø saaledes, at Loven bliver nogenlunde brugelig i det praktiske Liv. Fuldt ud have vi ikke naaet vort Maal, og for at opnaa Enighed paa saa mange Punkter som mulig, ere vi gaaede med til Bestemmelser, med hvilke vi ikke ganske sympatisere, men som vi dog mene at kunne forsvare at slutte